

COLABORACION

Per la dignificació del Teatre Català

El Drama o Teatre és un gènere literari de tan noble nissaga que els Grecs, mestres en tota bellesa, el posaven sota la cura de Talia una de les nou muses que rodegen el carro d'Apol·lo. Més tard, en la època cristiana l'Església l'acollí sota les voltes dels seus temples i el convertí en mestratge viu dels seus ensenyaments. Si després saltà novament a l'àrea profana, procurà de guardar sempre la dignitat artística i literària i de merèixer amb honor el nom de educador del poble.

El Teatre era un Art... Era...

Com anomenarem avui les produccions infectes que alguns autors desaprovisius, presenten com a Teatre? No és que creguem que el Teatre ha d'ésser un espectacle exclusiu per a novícies. Totes les arts tenen obres excel·lents que requereixen certa preparació per a ésser gustades sense perill espiritual. Però cal no oblidar que l'obra artística *al menys* ha d'ésser... artística. Una mata de flors pot amagar un escorpi, però si ens prevenim contra d'ell, podrem delectar-nos en la visió del seu amagatall flo-

rit. Quin gaudi trobarem en canvi, contemplant un escarabat dins un femer?

Un escarabat dins un femer... Veus aquí el que ens semblen certes obres teatrals que avui deshonoran la nostra escena, filles bordisses del veritable Teatre que elles omplen de llot, miserables mostres de grolleria i de incultura, desgraciades paròdies de les gràcies més suades d'una vulgar «Codorniz».

Els autors que les conceben, les empreses que les financien, els actors que les representen, el públic que les aplaudeix poden enorgullir-se d'arrosgar el nostre Teatre pel fang del carrer, de convertir un noble mitjà cultural, en espectacle de barri xinès, de fer sortir a flor de pell, amb una rialla grassa i estuta, tot allò que de més innoble pot amagar la badoqueria humana. Poden enorgullir-se també, que, corejant provincianament això que creuen «humor modern», retrassen en un segle el Teatre català, i tot retornant-lo a la baixesa dels «singlots poètics», ensorren la fasca ingrata, però precisament per ingrata, més meritòria, que durant aquest segle

han acomplert generacions de poetes, erudits, literats, crítics i dramaturgs, que contra les corrents adverses desencadenades de tots costats, han retornat la llengua catalana i amb ella el seu Teatre, a la primitiva dignitat i, possiblement l'han superada.

I serem nosaltres mateixos els que menysprearem, abandonant-les, tantes i tan belles obres com el nostre Teatre atresorava?

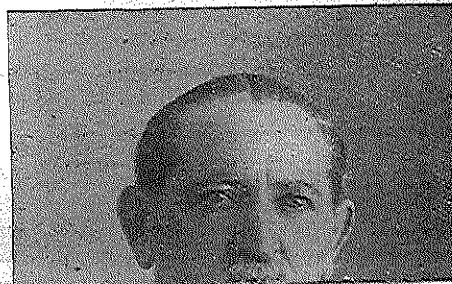
Fa poc temps, en un article de col·laboració publicat a les pàgines de VENDRELL, hom es planyia de l'oblit que hem deixat caure damunt el nom gloriós d'un copatrici il·lustre. El nostre col·laborador posava el dit en una llaga viva... Vendrell ha oblidat l'Angel Guimerà; ha oblidat l'Angel Guimerà i tot el que ell representa de Teatre noble, de dignitat literària, de dramaturg universal que projectà arreu del món el nom d'aquest tros d'Espanya, que és Catalunya; l'ha oblidat tant que sense rubor i sense engúnia, acceptarà en una sala seva, després d'haver-lo passejat per tota la comarca, aquest parrac ignominiós de l'escena catalana, anomenat «Bala perduda».

M. MATA

Día de la Madre

Al más sublime y fuerte de los amores terrenos, a la madre, año tras año en estas fechas, contemplamos la celebración de tan delicada conmemoración.

Débase al Frente de Juventudes, la

Breve nota biográfica de
Dn. Arturo Bernadas Viladesau

Durante varios años desempeñó el cargo de Vice-Cónsul de la Argentina en Tarragona, ostentando en la actualidad la presidencia de la Cámara de Comercio Argentina en España.